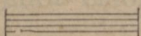


Megáldott zászló, látogasd meg Erdélyt,  
 Hol a magyar most ősi földjén vendég.  
 Kiáltsd el kincses Kolozsvár fölött:  
 Birják-e még a moldvai ködöt?  
 Irtják-e, ki a küzdelemre gyatra?  
 Várnak-e virradatra?

Megáldott zászló, gyere aztán vissza  
 És szórj örömet ilthon házainkra.  
 Mondd, hogy nem kell ott kés, parittyá, nyíl,  
 Mert ember és föld hozzánk visszasír.  
 S nagyobb erő a fájdalomnál nincsen,  
 Győz gazságon, — bilincsen.

Megáldott zászló, ez a nép tied!  
 Mindenki hű itt és alád siet.  
 Halld hát az igaz esküt tőlünk:  
 — Mig el nem jön a nagy idő, megőrzünk.  
 S akkor, ha kell, — mi veled s te velünk! —  
 Zászlónk, mindnyájan elmegyünk!

Gyököcssy Endre.



## A magyar zászló

Magyar zászló, büszke, szép, háromszinű nemzeti lobogónk, üdvözlünk, köszöntünk; szeretettel, tisztelettel, hódolattal hajlunk meg előtted, mint édes hazánk drága, szent jelvénye előtt.

Látásodra csodálatos varázs száll meg minden igaz magyar lelket, kipirul az arc, a szem tűzben ég, a szivben lánggra lobban a honfiúi érzés, lássunk bár itt, a szűk háta-  
 tárok között, avagy messze idegenben, tengereken túl, vagy tengereken innen.

Mert a hön szeretett édes haza képe elevenedik meg lelkünkben, ha látjuk bűvös hatásu színeid.

Benned látjuk az égbenyuló fenséges bérceket, a mélyen elterülő pázsitos völgyeket; a friss vizű forrásokat, a csörgedező csermelyt, a zord rengetegeket. Látjuk az ezüstös folyókat, az aranykalászos ékes rónaságot, a palotás városokat, a viskós falvakat, a muskátlis kicsi ablakokat s mögöttük a kedves szülőket, rokonokat, ismerő-  
 söket, jóbarátokat.

Látjuk a csendes temetőt, ahol meghalt kedveseink sirjai domborulnak s szemünk könnybe lábad... érez-



zük a hazát.

Látásodra elvonulnak lelki szemeink előtt a letűnt századok, egy évezrednek dicsőségben és szenvedésben tündöklő vagy gyászfátyollal bevont változatos eseményei, mert a te léted a nemzet történelmével összeforrt.

Ott lobogtál te fényben, dicsőségben, magasan a hős Árpádok harcaiban, ott a nagy Hunyadi rettentő küzdelmeiben, Mátyás király büszke táborában, amidőn Bécs várának ormán tündököltél s lobogva hirdetted szerte a világnak a magyar nagyságot, dicsőséget.

Ott lobogtál s a nemzettel együtt buktál — sirva emlegetjük — a gyászos mohi pusztán s a még gyászosabb Mohácsnál. Majd a szabadságharcok mezején lelkesítettél szabadságért buzgó őseinket, míg a »Nagymajtényi sikon letörött a zászló!«

1848—49-ben hős honvédek acélkezésben lobogtál, kik diadalról diadalra szálltak veled csodálatosan, míg az aradi várban — mert hű maradt hozzád mindhalálig — miattad halt az a tizenhárom hős mártirhalált.

A világháboru vérzivatarába rohanó hőseink keblükre ölelve vittek magukkal pántlikásan, virágosan, koszorúsan; te buzdítottad, bátorítottad, lelkesítettél őket, akik utolsó csepp vérükig, utolsó sóhajtasukig kitartottak melletted!

Mégis elbukott a nemzet! S lehanyatlásával magával rántott téged is. Lehullottál, mint a szárnyon lőtt madár. Dévény ormáról, Zimony tornyáról, a brassói Cenkről és Zobor hegyéről... Sárba tiportak, széjjeltéptek, meggyaláztak s eltiltották tiszteleted minden magyarnak! S ahol eltűntél, ott rabló hordák ütöttek tanyát s rab, üldözött lett minden igazlelkű magyar.

Elszakított területeinket gyászolja városunkban az Országzászló, amely félárbócra eresztve leng busan s várja a boldog pillanatot, amidőn megszólalnak a feltámadás harangjai, kürtjei és harsonái, s felrepülhet ismét méltó helyére, az árbóc tetejére, az esküre emelt kézbe.

Ma még — fájdalom — sötét gyászunkat hirdeti. De társai, amelyek a nemzetközi sportversenyeken aratott fényes diadalok után a világ nagy városaiban felszökő magyar nemzeti lobogók és a méltóságosan felhangzó Himnusz mégis a mi dicsőségünket, győzhetetlenségünket, élni-akarásunkat s feltámadásunk bizonyosságát hirdetik!

Lobogj dicső magyar zászló fényben, könnyben, gyászban! Boldog a magyar szív, ha lobogásod látja. S ti, gyermekek, kik itt álltok ez ünnepélyes percben, vessétek be jól szívetekbe e drága háromszint, hogy ki ne törülhesse onnan soha többé senki! Szeretettel, tisztelettel, rajongással, hódolattal hajoljatok meg mindenkor előtte, hiszen

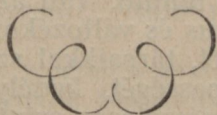
róla mosolyog le édes hazánk gyönyörű szép képe.

Ott lengjen előttek a tanulószobában, az iskola padjai között, künn a játszótéren és mindenütt, ahol megjelentek, gyujtsa lángra elméteket, erősitse izmaitokat, acélozza elhatározásokat, hogy a magyar ifjunak ne lehessen senki más a párja s hírét, nevét a világ csodálja, bámulja! Szent legyen a zászló mindig előttek, becsülettel, tisztességgel, hűen szolgáljátok utolsó csepp véretekig; be ne mocskoljátok, szégyent ne hozzatok rája!

Soha hűtlenül el ne hagyjátok, más, idegen zászló alá sohase álljatok, mert tudjátok meg, a hazát adja el az, aki zászlót cserél! Fűzzön össze, tartson össze benneteket a haza hű fiaival a zászló, hogy egyetértve, vállat a vállhoz vetve munkáljátok szorgalommal, kitartással a haza üdvét és boldogságát mindenkor.

Most munkára fel! De ha egyszer megharsan a harcok riadója, kibomlik a zászló s elhangzik a nagy szó: fel a szent háborúra; ne késlekedjete, száguldjatok alája, hogy felkerüljön dicső zászlónk ismét a Kárpátok ormára!

Ugy legyen!



»Magyar testvériség, nemzeti szolidaritás és kollektivitás, mindez, amit a politika annyiszor és annyi szóval követel, a legmagasabb, iránytadó szellemi atmoszférában csak ezen az uton valósítható meg: a néptől még ma is fenntartott értékeknek az egész nemzettestbe való átvételével, s ezen új, mindeniben megvalósítandó kulturán felépülő nemzeti közösséggel.«

Ez rövid és szabatos meghatározása a nemzeti gondolat érvényesítésének.

*Szekfü Gyula.*